

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupen Mgr. Helenou Lehkou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2017, č. j. OAM-28/LE-LE05-LE05-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2017, č. j. 17 A 35/2017 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Heleně Lehké, advokátce se sídlem Příkop 834/8, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 4. 2017, č. j. 17 A 35/2017 - 32, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-28/LE-LE05-

LE05-PS-2017 ze dne 17. 2. 2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a podle § 46a odst. 5 stanovil dobu trvání zajištění do 5. 6. 2017 (110 dnů).

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu**. V žalobě tvrdil, že žalovaný postupoval podle nesprávného právního předpisu, neboť s ním neprobíhalo azylové řízení podle zákona o azylu, nýbrž tzv. dublinské řízení. Žalobce proto v době podání žaloby nebyl ve skutečnosti zajištěn za účelem zabezpečení jeho účasti na řízení ve věci mezinárodní ochrany - zajištění za účelem předání přitom upravuje § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců přitom limituje dobu, na kterou může dojít k omezení osobní svobody cizince, a to vzhledem k průběhu a postupu v řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“). Dále žalobce tvrdil, že k vyhovění žádosti o přemístění žalobce došlo ze strany Polské republiky dne 7. 3. 2017, a z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě 6 týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí, nesmí být osoba dále zajištěna.

[3] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** předně zrekapituloval časovou posloupnost událostí. Měl za prokázané, že k zajištění stěžovatele dle zákona o azylu došlo poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců a podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ještě před vydáním rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný dodržel velmi krátkou lhůtu 5 dní ode dne podání žádosti pro vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu. V případě žalobce se jednalo o tzv. přezajištění, k němuž došlo z toho důvodu, že žalovaný měl důvodně za to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, tj. pouze aby se vyhnul svému hrozícímu správnímu vyhoštění nebo je pozdržel, ačkoliv již předtím měl možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat. Vzhledem k tomu, že byly naplněny podmínky použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepostupoval žalovaný podle nesprávného právního předpisu, když žalobce přezajistil, když navíc v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný ještě ani nedospěl do fáze meritorního posuzování žádosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí je pro soud irelevantní, za jakým účelem byl žalobce zajištěn v době podání žaloby, pro soud je rozhodný skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu. Následný postup, kdy žalovaný nakonec žádost neposuzoval podle § 12 a násl. zákona o azylu, nemá vliv na posouzení zákonnosti aktivity žalovaného, když i k tomuto postupu došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud nepřisvědčil ani tomu, že správní orgán měl postupovat podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. Až do doby vydání napadeného rozhodnutí včetně zde nebyly žádné indicie k tomu, že žalobce bude předán do jiného státu dle nařízení Dublin III. Žalovaný rozhodoval o zajištění žalobce ze zcela jiných důvodů než jeho předání do jiného státu. Krajský soud proto neshledal námitku použití nesprávného právního předpisu důvodnou. Vzhledem k tomu neshledal důvodnou ani námitku nezákonného stanovení doby zajištění, neboť

pokračování

v projednávané věci není použitelný § 129 zákona o pobytu cizinců ani čl. 28 nařízení Dublin III, z nichž žalobce vyvozoval svůj závěr o nezákonné době zajištění. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podává **kasační stížnost** z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti pro nesprávné právní posouzení právní otázky (dle jakého předpisu byl zajištěn a jestli byla dodržena lhůta pro zajištění dle tohoto předpisu) a z důvodu nepřezkoumatelnosti (neboť se soud dostatečně a srozumitelně nevypořádal s žalobními námitkami). Stěžovatel je názoru, že napadený rozsudek neobsahuje dostatečné a přesvědčivé odůvodnění ve vztahu k žalobním námitkám. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě žalovaný přistoupil k zajištění na základě nesprávného právního předpisu, neboť v jeho věci vůbec neproběhlo řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu. Rovněž je názoru, že byl napadeným rozhodnutím zajištěn na nezákonnou dobu, a to s ohledem na maximální lhůty pro zajištění podle čl. 28 nařízení Dublin III. S ohledem na fakt, že k jeho přemístění do Polska došlo dne 18. 5. 2017 a s ohledem na datum akceptace ze strany přijímacího státu 7. 3. 2017, má stěžovatel za to, že byl zajištěn na nezákonnou dobu. Stěžovatel je opačného názoru než krajský soud, neboť má za to, že žalovanému byly již v čase vydávání napadeného rozhodnutí známy všechny okolnosti případu a měl možnost posoudit, zda s ním bude v České republice vedeno správní řízení podle zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a napadené rozhodnutí zrušil.

[5] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem. K námitce týkající se nenaplnění důvodů pro zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný dodává, že účelovost jednání stěžovatele dostatečně odůvodnil v napadeném rozhodnutí na s. 3-5 a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Žalovaný upozornil, že stěžovatel neuvedl žádné důvody podané kasační stížnosti. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému navrhuje kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost, pokud neshledá důvody pro její odmítnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[8] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Stěžovateli bylo dne 14. 12. 2016 uloženo správní vyhoštění na dobu jeden rok. Stěžovatel ve stanovené lhůtě nevycestoval, na území se zdržoval neoprávněně v rozporu se správním vyhoštěním. Dne 14. 2. 2017 byl zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 15. 2. 2017 podal stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2017 rozhodl o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tzv. „přezajištění“). Z kopie cestovního pasu stěžovatele vyplývá, že mu bylo uděleno polské schengenské vízum s platností od 27. 5. 2016 do 3. 12. 2016, počet povolených dní 180. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 22. 2. 2017 a rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bylo vydáno dne 10. 3. 2017. Žádost o mezinárodní ochranu byla posouzena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) a řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, z důvodu, že státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je Polská republika.

[9] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[10] K námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek nevykazuje podle jeho názoru žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud přesvědčivě odůvodnil, proč žalovaný postupoval podle zákona o azylu, a upozornil na to, že až do doby vydání napadeného rozhodnutí včetně zde nebyly žádné indicie k tomu, že žalobce bude předán do jiného státu dle nařízení Dublin III. Krajský soud se proto neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že žalovaný měl postupovat podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, tedy zajistit stěžovatele za účelem předání v režimu zákona o pobytu cizinců. V návaznosti nato neshledal důvodnost námitky, že by lhůta pro zajištění byla stanovena nezákonně, neboť v daném případě nedošlo k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců, resp. podle čl. 28 nařízení Dublin III. Krajský soud proto přezkoumatelným způsobem vypořádal žalobní námitky.

[11] K námitce nesprávného právního posouzení Nejvyšší správní soud vzhledem k obecné formulaci kasační námitky stručně uvádí následující. Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v situaci, kdy byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a v jeho případě existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, byly tak splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný musel vědět o existenci polského víza, k pohovoru a rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany však došlo až po

pokračování

vydání napadeného rozhodnutí o zajištění. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že žalovanému byly již v čase vydávání napadeného rozhodnutí známy všechny okolnosti případu. V kontextu zjištěných skutečností lze dospět k závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí v době jeho vydání, neboť žalovaný ve lhůtě 5 dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu rozhodl o tzv. „přezajištění“, přičemž dobu zajištění stanovil v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu. Kasační námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[14] Zástupcem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 Azs 162/2017 - 27, ustanovena advokátka Mgr. Helena Lehká, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby, tj. převzetí a přípravu zastoupení, je-li zástupce ustanoven soudem, ve výši 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Nejvyšší správní soud nepřiznal úkon spočívající v doplnění kasační stížnosti, neboť uvažil, že v doplnění kasační stížnosti bylo de facto pouze odkázáno na obsah samotné kasační stížnosti ze dne 12. 5. 2017 podané stěžovatelem. Zástupkyně stěžovatele nedoložila, že by byla plátekyní daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 3.400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu